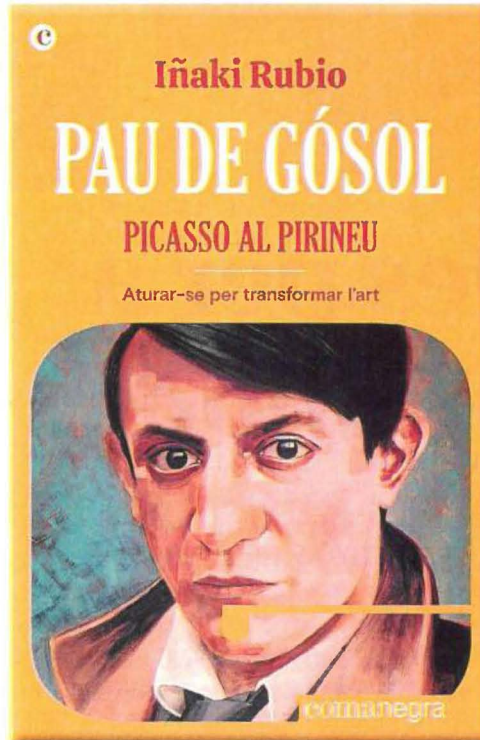

El pintor i el cineasta

FER DEL Pablo Picasso jove un personatge de novel·la té el seu intríngulis. Ell encarna tots els valors que s'atribueixen al creador. Només el treball amb les mans el calma. Només l'amor amb les dones el sacia. El novel·lista, a la seua manera, tot ho aprofita com en les diverses carns i greixos que s'usen per fer embotits. Tot és veu narrativa, des dels comentaris de les historiadores de l'art fins als apunts d'antropologia, passant per les notes de tast d'un paisatge. Tot s'emboteix dins la novel·la. Si la primera novel·la de la nostra tradició era una novel·la moral, parlo del llibre d'*Evast e Blanquerna* de Ramon Llull, la novel·la d'Iñaki Rubio és també una novel·la moral: situa el jove i encara desconegut pintor Pablo Picasso com a primer motor de la novel·la, l'home que pinta, les dones que el sedueixen, l'home que mira, l'home que vol retratar la dona més rica del seu temps, la senyora Steiner. L'espai físic: Gósol, un indret aïllat del Pirineu en 1906. El jove Picasso posseeix una certa consciència de ser en un moment determinat de la història del món. I el sentit de pura ambició, ambició artística, ambició personal, ambició seductora. Hi veig el mimetisme moral amb l'home gran que passa i traspasa una frontera fent contraban i, després, construint un hostal

↓ LA NOVEL·LA D'IÑAKI RUBIO SOBRE PICASSO QUAN ERA JOVE NARRA UNA RARA I MERAVELLOSA FELICITAT DEL PINTOR A GÓSOL

on ell i la seua primera dona s'hi estatgen. Arriba un moment que tot s'ha inventat, escriure és insistir en el que ja es coneix, amb altres formes expressives. La intel·ligència artificial parteix d'una mateixa idea: els grans arguments i les grans idees ja estan inventades. Falta molt poc per inventar. L'únic que es pot fer és barrejar les idees d'una manera diferent. Woody Allen també se n'ha adonat. *Golpe de suerte*, el seu dar-

rer film, és una invenció que parla de l'estranya i meravellosa partida de caça que és la vida. Un malaguanyat novel·lista jove que ha deixat el seu manuscrit pòstum en un indret amagat conforta el final de la seua refistolada història. Déu ha desaparegut, al seu lloc l'home creador conta les històries. La vida és un bell atzar. La bella dona del film gira com a papallona entre els homes de la seua vida. L'art és sobretot la traça de les modistes per vestir els homes i les dones riques.

La novel·la d'Iñaki Rubio és un trànsit cap al centre artístic del moment. Una transformació de l'artista jove. Un moment de rara i meravellosa felicitat: el jove Picasso de vint-i-quatre anys vol pintar d'una manera substanciosament diferent al seu temps i als seus contemporanis.

En la novel·la això és una trampa pròpia dels historiadors de l'art que ja coneixen el final del relat: la fama i els diners de Pablo Picasso en una rara conjuntura en què els rics nord-americans compren quadres, en un cop sobtat de sort del pintor que no para mai.